

hebbende te Luxemburg bij E. Korn, advocaat aldaar, Rue Nassau 21.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- vast te stellen, dat de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/T/B/95 onwettig is en niet van toepassing op verzoekster;
- het besluit van de jury van 7 november 1994 om verzoekster niet toe te laten tot vergelijkend onderzoek COM/T/B/95 nietig te verklaren;
- vast te stellen, dat de besluiten waarbij de Commissie in maart 1992 en februari 1994 haar algemene beleidslijn inzake tijdelijke functionarissen heeft bepaald, de in de middelen aangevoerde beginselen schenden en niet van toepassing zijn op verzoekster;
- het besluit van de Commissie van 27 juli 1995 om verzoekster niet toe te laten tot een ander vergelijkend onderzoek met het oog op benoeming in vaste dienst dan vergelijkend onderzoek COM/T/B/95 nietig te verklaren;
- de Commissie te veroordelen tot betaling van schadevergoeding op grond van het foutieve en schadeveroorzakende karakter van de bestreden besluiten, waarbij verzoekster zich het recht voorbehoudt de door haar geleden schade in de loop van de procedure te begroten;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een voormalig tijdelijk functionaris van categorie B en thans hulpfunctionaris van dezelfde categorie bij de Commissie, bestrijdt de weigering van de jury van vergelijkend onderzoek COM/T/B/95 om haar toe te laten tot het examen van dat vergelijkend onderzoek, op grond dat zij geen tijdelijk functionaris was op het tijdstip dat zij zich kandidaat stelde. Dit besluit is genomen op grond van een aankondiging van een vergelijkend onderzoek waarbij de eis werd gesteld, dat de kandidaat uiterlijk op 30 september 1994 drie jaar diensttijd diende te hebben als functionaris bedoeld in de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden, alsmede de hoedanigheid van tijdelijk functionaris van categorie B op deze datum.

Overeenkomstig de haar door de administratie verstrekte inlichtingen had verzoekster een overeenkomst als hulpfunctionaris voor een maand getekend teneinde te kunnen deelnemen aan een vergelijkend onderzoek met het oog op benoeming in vaste dienst. Om die reden heeft verzoekster, die ervan overtuigd was dat zij tot het examen zou worden toegelaten, geen klacht ingediend tegen de aankondiging van het vergelijkend onderzoek.

Verzoekster stelt allereerst schending van het vertrouwensbeginsel, daar zij van de bevoegde diensten van de Commissie de verzekering had gekregen dat zij als hulpfunctionaris aan het betrokken vergelijkend onderzoek zou kunnen deelnemen.

Voorts heeft de Commissie zelf beslist, dat alle tijdelijke functionarissen die — zoals verzoekster — na juli 1988 en voor maart 1992 in dienst zijn getreden, aan twee vergelijkende onderzoeken mogen deelnemen, indien zij drie jaar tijdelijk functionaris zijn geweest. Daar de Commissie zichzelf heeft verbonden door te stellen, dat de categorie functionarissen die met betrekking tot de toegang tot vergelijkende onderzoeken met het oog op benoeming in vaste dienst gelijk moeten worden behandeld, bestaat uit de functionarissen die tussen die twee data in dienst zijn getreden, kan de onmogelijkheid om verzoeksters statuut van tijdelijk functionaris tot 30 september 1994 te verlenen, geen objectieve reden opleveren die een ongelijke behandeling rechtvaardigt.

Ten slotte stelt verzoekster schending van de zorgplicht.

Beroep, op 3 november 1995 ingesteld door Miwon Co. Ltd tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-208/95)

(95/C 351/37)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 3 november 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Miwon Co. Ltd, vertegenwoordigd door J.-F. Bellis, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. F. Brausch, advocaat aldaar, Rue Zithe 8.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Verordening (EG) nr. 1754/95 van de Commissie van 18 juli 1995 tot instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op de invoer van mononatriumglutamaat van oorsprong uit, onder meer, de Republiek Korea, voor zover daarin wordt geoordeeld dat verzoekster haar verbintenis niet is nagekomen en waarbij haar een voorlopig anti-dumpingrecht op door haar geproduceerd mononatriumglutamaat wordt opgelegd;
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster, een „limited company” naar Koreaans recht, produceert een ruim assortiment levensmiddelen en chemische producten, waaronder mononatriumglutamaat (hierna: „MNG”), een produkt dat als smaakversterker in levensmiddelen wordt gebruikt. Zij wijst erop, dat de Raad op 27 juni 1990 Verordening (EEG) nr. 1798/90 houdende instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer

van MNG van oorsprong uit Indonesië, de Republiek Korea, Taiwan en Thailand en definitieve inning van het voorlopige recht heeft vastgesteld. Door ondernemingen die een door de Commissie aanvaarde verbintenis hadden aangegaan geproduceerd en naar de Gemeenschap uitgevoerd MNG was vrijgesteld van het definitieve recht, en verzoekster was een van de ondernemingen die van het definitieve anti-dumpingrecht waren vrijgesteld. Na een door Orsan, de enige communautaire producent van MNG, ingediend verzoek om een nieuw onderzoek, zulks overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EEG) nr. 2423/88, publiceerde de Commissie op 9 juli 1994 mededeling 94/C 187/06 inzake de inleiding van een nieuw onderzoek van alle anti-dumpingmaatregelen betreffende de invoer van MNG van oorsprong uit Indonesië, de Republiek Korea, Taiwan en Thailand. Op 8 juni 1995 zond de Commissie verzoekster een brief, waarin zij aankondigde dat zij voornemens was haar prijsverbintenissen in te trekken en te vervangen door een voorlopig anti-dumpingrecht, gebaseerd op vóór de aanvaarding van de prijsverbintenis vastgestelde feiten. De Commissie stelde, dat „de uitvoerprijzen, wat hun nominale waarde betreft, weliswaar in overeenstemming waren met de inhoud van de verbintenissen, doch dat het niveau van de wederverkoopprijzen van het produkt in de Gemeenschap sterk in de richting van een schending van de verbintenissen wees”. Op 18 juli 1995 stelde de Commissie Verordening (EG) nr. 1754/95 vast, de handeling waartegen het onderhavige beroep is gericht.

Verzoekster stelt, dat de bestreden verordening kennelijk onwettig is, daar zij op ongeldige gronden berust. Zij betoogt, dat de Commissie deze verordening heeft gebaseerd op artikel 10, lid 6, van Verordening (EEG) nr. 2423/88, anders gezegd, op de vaststelling dat verzoekster haar verbintenis heeft geschonden. Haars inziens is deze vaststelling kennelijk onwettig:

1. in zoverre zij is gebaseerd op feiten die niet individueel op haar betrekking hebben;
2. daar zij op een fundamentele dwaling in rechte berust, namelijk dat de vaststelling van de niet-nakoming van een prijsverbintenis gebaseerd kan zijn op een analyse van de door onafhankelijke importeurs in de Gemeenschap toegepaste wederverkoopprijzen van het betrokken produkt;
3. daar zij is gebaseerd op een geheim dossier, waarvan verzoekster geen details zijn meegedeeld, wat schending van haar fundamenteel recht om te worden gehoord oplevert; en
4. daar de Commissie ten onrechte stelt, dat de in punt 6 van de bestreden verordening genoemde Duitse importeur tijdens de onderzoeksperiode banden met verzoekster had en daar dit feit hoe dan ook niets heeft uit te staan met de vraag, of verzoekster haar verbintenis al dan niet is nagekomen.

Beroep, op 3 november 1995 ingesteld door Windstar Sail Cruises Limited, Wind Star Limited en Wind Spirit Limited tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-209/95)

(95/C 351/38)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 3 november 1995 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Windstar Sail Cruises Limited, Wind Star Limited en Wind Spirit Limited, vertegenwoordigd door A. Merckx, advocaat te Brussel.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- krachtens de artikelen 173 en 174 EG-Verdrag de beschikking van de Commissie van 21 juni 1995 nietig te verklaren, voor zover daarin de door de Franse Regering verleende steun voor de bouw van de „Tahiti Nui” als ontwikkelingshulp in de zin van artikel 4, lid 7, van de scheepsbouwrichtlijn en als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt wordt beschouwd;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters, die cruises verzorgen tussen verschillende EG-havens in de Middellandse Zee en tussen aanloophavens in de Caribische Zee en Frans Polynesië, komen op tegen het besluit van de Commissie om geen bezwaar te maken tegen de aan hun concurrent verleende staatssteun voor de bouw, door de Franse scheepswerf Ateliers et Chantiers du Havre, van een vaartuig dat de naam „Tahiti Nui” zal dragen en dat in 1996 in Frans Polynesië in dienst zal worden genomen. De Commissie beschouwde deze steun als ontwikkelingshulp in de zin van artikel 4, lid 7, van de scheepsbouwrichtlijn en achtte deze derhalve in overeenstemming met de gemeenschappelijke markt.

Tot staving van hun vordering stellen verzoeksters:

- De beschikking is in strijd met artikel 93 EG-Verdrag, voor zover de Commissie enkel kan besluiten om geen bezwaar te maken, zonder de procedure van artikel 93, lid 2, in te leiden, wanneer het op het eerste gezicht duidelijk is dat de steun verenigbaar is met het Gemeenschapsrecht. In casu heeft de verwerende instelling evenwel, ofschoon zij aanvankelijk serieuze twijfel uitte omtrent de inleiding van de procedure van artikel 93, lid 2, deze steun in feite buiten deze procedure gelaten en onderzocht in het kader van de vereenvoudigde verificatieprocedure van artikel 93, lid 3. In elk geval moeten